
JOSTEIN ENGER

JOHANNES 1,1-14

TILBAKEMELDING
MOTTAS PÅ EPOST
JE886@KIRKEN.NO

JOSTEIN ENGER

SOKNEPREST I
NORD-AURDAL

HJEM TIL JUL

«Driving home for Christmas», synger Chris Rea på alle radiostasjoner før jul. Og mange med ham, på vei hjem i bil, eller tog, eller fly. Forventningene er mange, og mange hjertelige velkomstklemmer og tårevåte avskjedslys. Forventninger – og savn.

Ankomst og avskjed. Det handler også Johannesprologen om. Ordet – som var hos Gud. Ordet – som ble menneske i blant oss.

«Korstog» forbinder vi gjerne med middelalderske krigertokt fra Europa og østover mot Jerusalem – den Hellige by. Korstogene er et mørkt kapittel i historiebøkene. Mye vold og blod – og lite kjærlighet. Det aller første korstoget, som også hadde adresse Jerusalem, handlet kun om kjærlighet: I himmelens høye saler råder hektisk forberedelse. Den treenige Gud er i ferd med å utruste sin eneste Sønn til historiens første korstog. Fra kista løfter Gud fram våpnene – én etter én - og gir dem til Sønnen: Sannhet, rettferd, fred, tro, frelse, Ånd og bønn.

Ikke akkurat de skarpeste knivene i skuffen. Men dette er våpnene Gud bruker i kampen mot alt som bryter ned: «Stå fast!», hvisker Gud. «Spenn sannhetens belte rundt livet og kle deg i rettferdighetens brynje, stå klar med fredens evangelium som sko på føttene. Hold alltid troens skjold høyt! Med det kan du slukke alle den ondes brennende piler. Ta imot frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Mitt ord. Gjør dette i bønn, og legg alt fram for Meg!» Viser Gud ømt i Sønnens øre. (Fra Ef 6,14-18a)

Historiens første korstog er i ferd med å bli en realitet. Hvordan er avskjedscenene, der oppe hos hærskares Herre? Er det en tårevåt avskjed, der også? Ganske sikkert! Guds eneste sønn er på vei til jorden for å fødes - og for å dø. Det gjør vondt å ta farvel. Likevel: Midt i avskjedens smerte spirer også forventning. Vi aner den allerede i stallen. I skinnen fra ei enkel lampe skimter vi barnet i krybba. Over krybba kneler Maria. Snart bøyer gjeterne seg inn i stallen. De får også øye på barnet i krybba. Vismennene fra Østerland faller på kne og hyller barnet. Og alle er fulle av forventning.

Ordet har blitt menneske. Ordet har tatt bolig midt imellom oss. Et nyfødt barn. Lite minner om guddommelig storhet i den mørke, skitne stallen, den natten. Likevel råder forventning. Jesus er her. Klar for sitt korstog, fra krybbe til kors. Lyset skinner i mørket.

Mer enn to tusen år er gått siden historiens første fredelige korstog fant sted. Mørket finner vi fortsatt. Stadig blir vi minnet på hvor skjørt livet er – hvor urettferdig skaperverkets goder er fordelt. Samtidig: Mørket råder ikke alene: «Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvunnet det.»

Da Jesus ble født, kom han på enkleste vis - en naken, liten gutte kropp. Likevel ikke uten våpen i kampen mot mørket. Ikke sverd, ikke øks eller piler – slik korsfarerne sverget til. Men med sannhetens belte om livet: Mørket er redd for sannheten. Rettferdigheten som brynje: Der rettferd får råde, må mørket vike. Fredens evangelium som fottøy: Mørket avskyr fred. Troens skjold, som verner lysets flamme. Frelsens hjelm, som gjør mørke til lys. Åndens flamme, som holder lyset levende. Og bønnens kraft, som sprer lyset.

«Driving home for Christmas.» Hjem til trygghet og tradisjoner. Hjem til gylne familiedager. Hjem til dager som skaper sammenheng og mening i livet. Hjem til dager som gir mot til å ta fatt på ny hverdag. Derfor kom også Jesus. Derfor la han ut på historiens første korstog: For å tenne lys i mørke. For å skape sammenheng og mening. For å bringe forventning og håp. «Driving home for Christmas.»
